

Arrest

nr. 252 780 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot niet in overwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging (weigering verblijf na inreisverbod).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 16 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging (weigering verblijf na inreisverbod). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 7.05.2020 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) ingediend als echtgenoot van de genaamde B.N. (...) RR : xxx.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 4 jaar genomen op 16.05.2017 en u betekend op 16.05.2017.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht. U heeft het grondgebied verlaten dd. 31.05.2017 maar u bent op niet nader bepaalde datum en wijze terug naar België gekomen zonder uw aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken. Nergens uit het dossier blijkt dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80 (arrest Ouhrami Hof van Justitie -C-225/16 van 26.07.2017).

Bovendien brengt u geen bijkomende elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw vrouw waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw vrouw.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene ook vader is van een Belgisch minderjarig kind. Nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met het kind, echter nergens blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zou kunnen verblijven in België.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw vrouw en kind met zich meebrengt en hen er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd 16.05.2017 alsook aan het inreisverbod u betekend op 16.05.2017

Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en volgende en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de bepalingen betreffende het hoger belang van het kind, meer bepaald het tweede beginsel van de verklaringen inzake de Rechten van het Kind, van artikel 3 (1) van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 (2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet en van overweging 18 van de herschikte richtlijn 2011/95/EU.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoeker niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering;

Dat art. 74/12 par. 4 Vreemdelingenwet ingeroepen werd, doch dit stelt enkel en alleen dat een derdelander geen recht op verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod;

Dat dit artikel niet stelt dat een illegale derdelander geen aanvraag gezinshereniging zou mogen indienen in België; Dat vanuit illegaal verblijf immers in België een aanvraag gezinshereniging mogelijk is;

Dat huidige beslissing om de aanvraag niet in overweging te nemen niet voorzien is door de wet, daar noch art. 40ter van de vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod ;

Dat de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd;

Dat de overheid in gebreke blijft deze beslissing te motiveren;

Dat het Hof van Justitie voorheen oordeelde dat de bevoegde overheid de aanvraag niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden;

Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend;

Dat er moet onderzocht worden of dat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Dat verweerder nu tracht te zeggen dat er geen bewijs wordt voorgelegd van een afhankelijkheidsrelatie tussen zijn echtgenote en zijn kind en dat hij gemakkelijk het grondgebied kan verlaten daar zijn aanwezigheid in het Rijk niet noodzakelijk is;

Dat het hier over een zeer jong kind gaat, waarbij de hechting aan de ouders in de eerste levensjaren zeer belangrijk is; dat wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst hij minstens 1 jaar op zijn visum zal moeten wachten; dat een ouder niet van zijn kind mag vervreemden; dat het hoger belang van het kind voorgaat; dat er rekening dient gehouden te worden met het welzijn en de sociale ontwikkeling van het minderjarig kind; dat wanneer het kind te lang gescheiden zal leven van zijn vader minstens het welzijn en de sociale ontwikkeling van het kind in het gedrang zal komen;

Dat verzoeker echter wenst te verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 mei 2019 (221.013), waarbij wordt gesteld geen enkele nationale wetbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat een aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden behandeld wanneer de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgisch familielid is aangetoond; Dat het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 nr. C-82/16, KA. ook deze rechtsgrond niet voorziet, noch de artikelen 40bis inuncto 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit; dat er evenmin sprake is van de situatie van een met het unierecht strijdige bepaling die buiten toepassing kan worden gelaten;”

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat het niet wordt betwist dat jegens de verzoekende partij op 16 mei 2017 een inreisverbod werd getroffen voor de periode van vier jaar. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voormelde inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Voorts blijkt dat de verzoekende partij op 7 mei 2020 een aanvraag heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met haar echtgenote van Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij vader is van een minderjarig Belgisch kind.

De gezinshereniging met een Belgische echtgenote die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie wordt geregeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verblijfsaanvraag van 7 mei 2020 niet in overweging kan worden genomen. De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij aan de verzoekende partij het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (als echtgenoot een statische Belg) heeft geweigerd.

3.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij niet heeft geweigerd om de loutere reden dat zij onderworpen is aan een inreisverbod. De verwerende partij heeft, in verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 8 mei 2018 in de zaak *K. A. e.a.*, geoordeeld dat er tussen de verzoekende partij en haar echtgenote enerzijds en tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind anderzijds geen dusdanige afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen overeenkomstig het arrest van het Hof in de zaak *K. A. e.a.*, dat de verzoekende partij België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van haar vrouw en kind met zich meebrengt en hen er niet toe dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Deze beoordeling wordt in de bestreden akte als volgt onderbouwd:

“Bovendien brengt u geen bijkomende elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw vrouw waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw vrouw.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene ook vader is van een Belgisch minderjarig kind. Nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met het kind, echter nergens blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zou kunnen verblijven in België.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw vrouw en kind met zich meebrengt en hen er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.”

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing, dat zij de exacte motieven en gronden van de weigering niet kent, dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de bevoegde overheid de aanvraag niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat verboden is, dat zij het verzoek juist dient te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) een verblijfsrecht moet worden toegekend, dat er moet worden onderzocht of hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Zij stelt dat de verwerende partij nu tracht te zeggen dat er geen bewijs wordt voorgelegd van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar echtgenote en haar kind en dat zij gemakkelijk het grondgebied kan verlaten daar haar aanwezigheid in het Rijk niet noodzakelijk is. Hierbij wijst de verzoekende partij er echter op dat het hier over een zeer jong kind gaat, waarbij de hechting aan de ouders in de eerste levensjaren zeer belangrijk is, dat wanneer zij dient terug te keren naar het herkomstland zij minstens één jaar op haar visum zal moeten wachten, dat een ouder niet van zijn kind mag vervreemden, dat het hoger belang van het kind voorgaat, dat er rekening dient gehouden te worden met het welzijn en de sociale ontwikkeling van het minderjarige kind, dat wanneer het kind te lang gescheiden zal leven van haar vader minstens het welzijn en de sociale ontwikkeling van het kind in het gedrang zal komen.

3.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de specifieke rechtsregels die van toepassing zijn op de voorliggende rechtsverhouding. Bijgevolg dient *in casu* te worden nagegaan of de verwerende partij op afdoende wijze gemotiveerd heeft in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU, zoals uitgelegd door het Hof.

3.6. Wat betreft de incidentie van een geldend inreisverbod op een verblijfsaanvraag van een derdelander-familielid van een statische Unieburger (*quod in casu*), heeft het Hof in het arrest *K. A. e.a.* als volgt geoordeeld: “*de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure mag hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een*

inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52)". Tevens kan "de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden." Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit "dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen." (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie van de verzoekende partij zowel ten aanzien van haar echtgenote als ten aanzien van hun gemeenschappelijk minderjarig kind, beiden van Belgische nationaliteit, heeft onderzocht.

Het Hof heeft in het arrest *K.A.* een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;
- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.8. Nog daargelaten de vaststelling dat uit de bijlage 19ter niet blijkt dat de verwerende partij aan de verzoekende partij gevraagd heeft om bewijsstukken over te maken betreffende de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar minderjarig kind, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij verwijst naar de gegevens van het administratief dossier om te oordelen over de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarig Belgisch kind. De Raad kan slechts vaststellen dat de *in casu* bestreden beslissing geen afdoende motieven bevat betreffende de concrete afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, rekening houdend met het specifieke profiel van het gezin van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Zoals het Hof in het arrest *K. A. e.a.* heeft gesteld, moet immers bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het betrokken kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de verzoekende partij. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing kan niet blijken dat de verwerende partij, alvorens het verblijfsrecht aan de verzoekende partij te weigeren omwille van het vigerende inreisverbod, concreet heeft onderzocht welk risico er bij de scheiding tussen de verzoekende partij en haar minderjarig Belgisch kind zou ontstaan voor het evenwicht van het kind, en dit gelet op zijn leeftijd, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, en de mate waarin hij een affectieve relatie heeft met de verzoekende partij en met zijn moeder.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de verzoekende partij en haar echtgenote gehuwd zijn op 22 januari 2018 en dat zij een kind kregen op 31 mei 2019, waarvoor de verzoekende partij op 1 oktober 2019 een aangifte tot erkenning deed. Uit de interviews van 18 november 2019 naar aanleiding van een onderzoek naar het buitenlands huwelijk en de erkenning van het kind, waarvan de aangifte gebeurde op 1 oktober 2019, blijkt verder dat de verzoekende partij en haar echtgenote samenwonen samen met hun gemeenschappelijk kind, dat de verzoekende partij mee instaat voor de zorgen voor het kind (melk geven, aankleden, verschonen, spelen), dat de verzoekende partij voor het kind zorgt als haar echtgenote is gaan werken, dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bevalling aanwezig was en dat zij haar echtgenote vergezelt naar de consultatie afspraken voor het kind. Nergens blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenote en kind niet langer zouden samenwonen en één gezin vormen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen – district Merksem op 25 februari 2020 aan de verzoekende partij laat weten dat hij een erkenningsakte zal opmaken naar aanleiding van de aangifte om het kind te erkennen.

De motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat uit het dossier niet blijkt dat het kind buitengewoon afhankelijk is van de verzoekende partij, dat kan aangenomen worden dat zij een goede band heeft met het kind doch dat uit het dossier geen afhankelijkheidsrelatie blijkt in de zin dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk vereist is en onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen en opdat haar kind verder in België zou kunnen verblijven, zijn dan ook niet afdoende in het licht van de vereiste van het verrichten van een concreet onderzoek naar de relevante elementen inzake het hoger belang van het kind zelf, zoals de mate waarin zijn evenwicht, mede gelet op zijn leeftijd en zijn emotionele/sociale ontwikkeling, zou worden geschaad indien hij van zijn vader wordt gescheiden. Een dergelijke beoordeling blijkt niet uit de niet concreet onderbouwde stelling dat uit het dossier geen afhankelijkheidsrelatie blijkt in de zin dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk vereist is en onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen en opdat haar kind verder in België zou kunnen verblijven.

3.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze kan blijken of de weigering van het verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging - rekening houdend met de leeftijd, de emotionele ontwikkeling van het minderjarige kind en de mate van zijn affectieve en financiële afhankelijkheid ten opzichte van de verzoekende partij - tot gevolg heeft dat haar minderjarig kind en de echtgenote van de verzoekende partij *de facto* worden gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten.

3.10. Een schending van de motiveringsplicht is dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

3.11. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.12. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen, noch van het tweede en het derde middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot niet in overwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging (weigering verblijf na inreisverbod) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER